

<p>ای عشق شغل تو بچو من تا کے رسید از چاشنی درویدانی چه آگند طوقان نشان دو دیدہ و مخط و فابہر ہاگفتش کیش ز مرہ تیغ راندہ بود گر خاطرش کشیدن بجایہ کان خوشست آفت جمال شاہد و ساقیست بہیدہ خوننایہ می چکاندم از دیدہ سوز دل</p>	<p>آخر کے ہاند جہان خراب را یک شب کسان کہ کلمتی نکرند خواب را تو بچو حکم کے کنز این محیب را مانندہ ایم غزوہ خاطر خواب را یار ہے کہ یار ناوک او کن خواب را بدنام کردہ اند بستی شراب را خوش گریہ ایست بر سر آتش کیاب را</p>
---	---

غزل ۲۵ از دیوان	خسرو سوز گریہ سیار و نگاہ است آرے سفال گرم بوش آرد آب را	تغذای صغیر شرہ
-----------------	---	----------------

<p>دلہم در عاشقے آوارہ شد آوارہ تر باوا تبار لاج اسیران زلفت تو عیار رسیدارو رخت تازہ ہست بہر مرون خود تازہ خواہم گرای ز اہر و کجا خیر خواہے مرا این گو دل من پارہ گشت از غمہ زانگونہ کہ بہ کرد ہمہ گویند کہ خود خواہش منلفے بجان آمد</p>	<p>تتم از بیدلی ہمارہ شد ہمارہ تر باوا بجو نریز غریبان چشم تو عیارہ تر باوا دلت خارست بہر کشش من خارہ تر باوا کہ آن آوارہ کوی بتان آوارہ تر باوا اگر جانان بدین شادوست یار ہمارہ تر باوا من این گویم کہ بہر جان من خود خواہہ تر باوا</p>
--	---

غزل ۲۶ از دیوان	جو با تروا منی خود کرد خسرو با دو چشم تر باب چشم ترگان دانشش ہوا تر باوا	وسط المیرۃ شرہ
-----------------	---	----------------

<p>رفت آنکہ چشم رحمت خوش کے عنود مارا تاراج خوہر و کئے در ملک جان در آمد</p>	<p>عشق آمد و بر آورد از سینہ دو دو مارا اندل کہ بود و تھے گولی نمود مارا</p>
---	---

باشک خوشی لبوم در گوشه صبور کے امر و زگو کہ بنید سرست و بت پرستم ہر روز در شب غم خوش میکند سزایم از خاک ہستی مگر و عسہم برآمد ممکن نگشت تو یہ مارا از روی خوبان تینے زور و پای محنت زوای عاشق	بادے سویت آمد از حساب لب و مارا آنکہ بہ نیک نامی کوی سستو و مارا آن دیدنت کہ اول خوش می نمود مارا اسے کاشکے بنودی تنگ و جو مارا گیتی محبت و غم چند آرمو و مارا کہ حقیقت محبت نتوان زدو و مارا
--	--

غزل ۲۰ از دیوان	خسرو کہ نسبت زانہا کہ تو پر و شستن این بندہ پاسکے رسکے و از ان چہ سو و مارا	غزۃ الکمال شعرا
-----------------	--	-----------------

رخت صبور کے نام سوختہ شد سینہ را غم کہ مراد دست گرنگت در باوم رخ منہا بر مراد ورنہ بخون منے تو یہ ز می کردہ بود دل چو تو ساقی شہری من چو ز سر خواستم حشر تو بکا جلست صوفی باشد خرابی و شش بیک بانگ خلیک	شعلہ فروزان ہنوز آتش ویرینہ را پیش کہ پارہ کتم وای من این سینہ را آہا بیری سے مدہ تشہ ویرینہ را باز ہمان حال شد احمد پارینہ را نینجہ نودہ دست ترک کہن کسینہ را چشم پریشم کشیدہ خرقہ شینہ را
--	--

غزل ۲۱ از دیوان	بر سر خسرو اگر طعت زندہ ہر کے روسکے سیاہ مر است جو منہ آئینہ را	بقیۃ شعرا
-----------------	--	-----------

رسید باو صہا تازہ کرد جان مرا نغفٹ نرگس فریاد کم کن اسے بلبل صبا سو او چہن را چو نسو کردہ بر آب	نغفٹ وادین جو سے دستاں مرا کنون کہ خواب بود ست تا توان مرا بگل نمود کہ سبک خط روان مرا
---	--

مرا گذر بگلستان بسی است لیک پرورد
 گمان همیر و دم که ز فراق آویزم
 نشان نماز نقشه کجا بست عارض
 فغان من ز کجا بشنو و بگوش آنشوخ
 پرید جانب مرغ روح با من گفت
 خوش آن دمی که در آید پییده دم و دم
 بنا و پر لب من لب نماند جاسک سخن
 روا سے صبا تو بگو سر وقت را بار آس
 ز رفتن تو بجان آدم نمیدانم

که سوی من گذرے نیست گلستان
 غم نهفته یقین میکند گمان مرا
 که در کشد قلم من نقش لب نشان مرا
 که خود سے شنود و گوش من فغان مرا
 که من شد غم تو نگه دار آستشیا ن مرا
 پر از ستاره و دره کرده خانمان مرا
 که مهر کرده بانگ شترین دہان مرا
 بنو بہار بدل کن سیکے خزان مرا
 کہ رفتنت ز کجا خواست بہر جان مرا

غزل ۲۹ از دیوان

دل شکستہ خسرو بجانب تو شافت
 غریب قسمت نگہ از میسان مرا

تلفظ بہتر شرا

ز دور نیست میر نظر رو سے تو مارا
 از آن کتی کہ تو سلطان بصیر جان شستی
 ز تیغ کش بجزورم جو باو شاہ تہانے
 اگر چه پر دل من مانند یا و کار جہایت
 خرامشہ بہر کوسے کہے بکرتہ
 و ریح جان کہ کی تیش نیست ہر نہ و شہیت
 سفر جی کہ بیسیان و ہند دوست نہارم
 چو گنیزم قدمی سریم آہ زنی کہ عزیزان

چہ دو نیست تعالی اللہ از قد تو جبارا
 بساط خواب شہا حرام گشت گدارا
 بدور باش فراموش کش ز بہر حسد را
 سیاہ آنکہ رو و از دور و یا تو مارا
 کہ زیر خاک کہنی زندہ کشتگان جبارا
 بنخ نیک خریدن توان متاع بلارا
 کہ بز ولادت در و شہ ز کام و وق و ارا
 گلے و ریح نہ از خاک اہل و قارا

تو من اسیر بتانم با خستیار و لیکن نسیم هم نرسد زوگے کہ زندہ بانم	گست می نتواند کسی کشد قصار را مگر کہ بر سر کوشش گذر نامد صیارا
---	---

غزل ۳۰ از دیوان	بچشم خسرو از اسحا که جا گرفت خیالش ز آب چشمش بر سو گلی شکفت گیارا	وسط البحرة شعرو
-----------------	--	-----------------

شب بر آند بی کز دل بناوی باورا سر بر یو ادر سرایت سے زخم تا نگر سے باز و رحمت قوی و رشتن سجا رگان جان بفریادم بر اید لیک صد جان آرزو آنکه ایکے میگونی کہ وقتے لوح صبرت یا و برد ایںم خوننا بہ کاشامم ہی زین روزید چند گرم چون سیر روی عشقم از قصاست تا بسوی گفت شیرست دل خار و کوه	جان تن آمد برون بوی نداوی باورا ز آنکه تا با از خشکاری خوش بود صیارا چون قصاص افزون کند عاوت شو جلاورا بشنوی راه ندری سوی جان فریاد را سالها شد تا فراموش کرده ام آن یاورا بهترین روزی خلل اندازد این بیاد را آب شستن تواند روانع ما و در آورا کندن از ناخن چو گل چیدن بود فریاد را
---	--

غزل ۳۱ از دیوان	تو که ترکان تو در دل ماند خسرو را چنانکه در رگ بیمار شتر شکن فصا در ا	غزة الکمال شعرو
-----------------	--	-----------------

شیم خیال تو بس با قرچه کار مرا من آستان تو بوسم حدیث لب سخنم نه بیم آن لب خندان نه بیم جان سبک پند که ز او مرا بهر آن که تو کشیم بطاعت طلبند و به عشقم خوانند	من و چو کوه شب با سحر چه کار مرا چو من بجاک خوشم باشکر چه کار مرا ز دور سنگ خورم با کهر چه کار مرا و گرنه با چو تو ز سپا سپر چه کار مرا من و عشم تو بکار و گر چه کار مرا
---	--

اگر قضاست کہ میرم لعشوق کو آن باد | بکار ہا سے قضا وقت سدر چہ کار مرا

غزل ۳۲ از دیوان | طلاق داوہ دل و عقل و ہوش را خسرو | بگشت کو سے تو با این حشر چہ کار مرا
بتلفیقہ شہرہ

صدر ان آفرین جان آفرین پاک را تلخ بیگونی و من می تمنبت از دور کش در چین ہم خوش نیم بی تو تو ہم میدانی آنکہ چون ترا بنیم چشم خود ہم در رشک زانکہ گر کبوت خاک گردم نسبت کنم لایع نیست شسوار غیب فترا کست چون چون کمنے چون ہم چاک از تو شدای نیدار میگونیم چشمہ عمرست و خلقی و پیش علی تو نیست	کافرید از آب گل سروی جو تو چالاک را زہر کے آید فرو دار شب گم تر پاک را بوستان زندان نماید مردم عساک را گرد از دامن سخت این چشمہا سے پاک را گر تر کبوت نخواہد باد بر د این خاک را گاہ بستن بندہ با خواہی زمین فتراک را از رنگ جان خود دار دوزی زمین دل خاک را آشنائی با چنان آسے چنین خاشاک را
--	--

غزل ۳۳ از دیوان | تالہ جانسوز خسرو کو بد لہا شہزادہ | رحمتے ناموخت آن سنگین دل بباک را
غندہ ہنر شہرہ

بگدشت و فطرت نکر دمارا ما بے خبر از نظارہ بودیم گردید خجاک در نیس زو اسے عجیب آنکہ نید گویند دانید کہ سے با خیا راست صد شربت عاقبت شمارست	بگدشت ز صبر نسر دمارا جان وقت و خیر نکر دمارا از دور شست گرد دمارا سیر دل باوہ گرد دمارا چشمہ حور و سے نہ دمارا یک پائنت شست زور دمارا
--	---

خاکستر سے از وجود ماما نہ	اپس کا تشن عشق خور و مارا
غزل ۳۳ از دیوان	ہر چند لب بوخت خسرو از شوق این شعلہ مہا و خسرو مارا وسط الحیرۃ شعرہ
<p>عشق از لپے جان گرفت مارا سروفتد او نیاز و عشوہ خرسند بجا فبت نبو و ہم ای ویرہ چہ ریزی از برون آب ای خواب سرو کہ باز اشب ترسم کہ برون بروز عالم گویند کہ مرگ طرفہ خوابست</p>	<p>خلفے بزبان گرفت مارا ہر لحظہ روان گرفت مارا ایک حق آن گرفت مارا کین شعلہ سجان گرفت مارا سو ای فلان گرفت مارا این عشق کہ عثمان گرفت مارا این خواب گران گرفت مارا</p>
غزل ۳۴ از دیوان	خندید بر اہل درد و خسرو درد و دل نشان گرفت مارا غزۃ الکمال شعرہ
<p>ہر کہ زیر پیرہن بیند مرا خوشی را من خود کشی دانم و آرزو دارم قصاص از دست دوست بر سر او پیش کشیدم ز آزار گر بیاید باز مرغ نامسور بیچہ کش عیب بیکر دم کجاست ناز نینا زین ہوس مردم کہ خسلت</p>	<p>مردہ ز کفن بسیند مرا پارا اگر از چشم من بیند مرا تا یاد انسان مرد و زن بیند مرا یو کہ آن بیان شکن بیند مرا طعنہ زاع و ز سخن بیند مرا تا یکام تو شوق بیند مرا با تیرہ دہسک ہم سخن بسیند مرا</p>

باد ہر روز سے بچو لان گاہ تو	خاک خوار سے درد ہن سیند مرا
غزل ۳۶ از دیوان	خوسے خون رائد بجایے جو سے شیر خسرو اگر کو بہن سیند مرا
گر چہ بر لوہ عقل و دین مرا کوشش از بار و در گران گشتہ آتر سے با نعبان کی نبھاسے گر کی میکند رقیب خاک ہے سوختہ غمبیش اگر اتریت	بد کو سیند تا زمین مرا شتر و تالہ حسین مرا بہن آن سپر و راستین مرا کہ بسوزد دل غمبیش مرا در سحر آہ آتشین مرا
غزل ۳۷ از دیوان	خسرو ابلذ از سرم کہ ز اشک بہم غرق ست ہمنشین مرا
زہے وصف رخت مہر باہنا چو می خند دل شکر فتانت ز چشمت در دل انجم حیا رخت فلک را بین کہ مظلومی چو می رخت مراد با شکل روحانی خوش افاد یسے کہ ہم بہستان تالہ درد	نقب گاہ سخن اسپر جاہنا ز حیرت باز سے ماند و ہاننا مراد سینہ سے روید سناہنا چرا آتش بنا روز آسماننا بخندید ای رفیقان از کراہنا رہا کہ روند مرغان آشیاننا
غزل ۳۸ از دیوان	ازین رہ رفت خسرو حلق بند چو باشد جا بجا از خون نشاننا
ولے دارم کہ سامان نیست اورا	پدل درد سے کہ در مان نیست اورا

<p>فراشش کرد و عمرم روز را ز انکه مرا ملکیت کے سلطان جوان کہ امین مورخ طت را کہ خبر گز رنے داری یگانہ ورنکو نے</p>	<p>شبے دارم کہ پاپان نیست اورا کہ جز دلہاسے ویران نیست اورا بہا ملک سلیمان نیست اورا دوم ہست ماہ تا پان نیست اورا</p>	
<p>غزل ۳۹ از دیوان</p>	<p>ز خسر و رو پیش از گشت ناچیز چنانے ہست اگر جان نیست اورا</p>	<p>غزۃ الکمال شعر،</p>
<p>گیرم کہ مے بزم من بند ہدے را غمہ زمان چنین ہم جسم وار گز آندم کہ من بیادت میرم بگوشہ عم از جان خوشین ہم رازی نہفتہ دارم از شاخ عیش مارا برگے نماند چسا با برغمے کہ آید رضی شوای دل تزار</p>	<p>آخر پرستے ہم حالات آدمی را دانی کہ بہت آخر جانی ہر آدمی را روح اللہم نشاید از جہر ہدی را زیر کہ مے نشاید بگایہ محسے را گوئی خزان در آمد گلہای حسے را بار امانا فریدند از جہر تیغے را</p>	
<p>غزل ۴۰ از دیوان</p>	<p>زان رہ کہ تو گذشتے چون سر و کش زمان خسر و بیادیت می رسد آن زمے را</p>	<p>بقیۃ شعر</p>
<p>گذشتہ آرزو از حد پای بوس تو مارا تو میروی و ہر سو کرشمے سے چکر از تو سخن ز خواستن زلف خشکیا ز تو گفتہ مرہت یاد جالت بدل چنانکہ بسینہ برون خرام روی تابرا آوردند شہادت</p>	<p>سلام مردم چشم کہ گوید ان گفت پارا کہ داد این روش و شکل سر و ستر قیارا بنیاست کہ بر اندام نافتا سے خطارا جمال جوان کرمان بروز فاقہ گذارا چون بگرہ خلا بق کمال صغ حسد ارا</p>	

چو در وفات بپریم نخوانی آنکه نوشتم فلک که میر و از تیغ بند مهر عزیزان دران بسین تو که شورست آب دیده عاشق	بر آستان تو از خون دیده حرف و قار گمان میر که رساند بهم دو یار صدار که پرورش بحر این آب نیست مهر گیار
--	---

غزل ۳۱ از دیوان	جیانیسم تو آورده تازه شد دل حسرو چنین گلے بشکفت ست همی گاه صبار	تخت لهنه شعر
-----------------	--	--------------

گفتی ز دل برون کن عنهای بکران را تا دل ز من بروی از ناله شب گشتم بگذشت از نهایت بخوابی من آخر رسوا سے شهر گشتم از لب که دیده من از آه سوزناکم و دو از جهان بر آمد ای نازنین نگه را یکدم بسوسه من کن	تو پیش چشم و آنکه جای گل زبان را ای دزد نشینو آخر فراید یا سپان را و شوار صبح باشد بشمائی ناتوان را دم دم همه ترا و خون نایب ستان را لیسے تو جهان چه باشد آتش زخم جیان را تا بشیرت بنید نسیم وار غوان را
--	---

غزل ۳۲ از دیوان	شاید اگر بخشد و بر روزگار خسرو آنکس که دیده باشد در ساره جان	وسط الحیوة شعر
-----------------	---	----------------

من بپوس مخورم تا وک سیند و وز را دین هزار بار ساور سر گیسو تو شد گویم وصل گویم رو که هنوز چیتم که قصه عشق خود رو پیش خسرو گان و ساقی نیم ست من باوه لبالب آزما	تا کنی ملائمتی غمزه کیست تو ز را چند بنا کسان دبی سلسله رموز را و ای که چون برون بریم از دولت این سوز را و ای که چون بر خرد گوهر شب فرو ز را نقل معانی ان کنم این دل خام سوز را
--	---

جان چو خسرو می و بس زخم تو ده که بر یک

غزل ۳۳ از دیوان	بارے اگر ہنر ہے تیر ورون ووزرا	تصنیف شاعر
<p>من بہرستا دوست ارم جان عشق اندیش را عشق پیش از پیش و من بسیار از کم کمتر م تے علا کہ دم کہ خوبان جو شیت برہ ویش وقت خوش دایرہ کے بیان چون رفتنت عقل اگر گوید کہ عشق از سر نہ معذ و روار جای امی دوست کن کم زبان زن ہندونہ در گنج حاست از برودہ یا فی طبع را من دل ویدہ خواہم دشتن با زنی و دلچ</p>	<p>کہ سنگان داغ او کہ دم دل و رویش را من کم از کم چون کشم آن بار پیش از پیش را روہ آہو است سو خوشین تر خوش را یا دکن اگر فراموش کشنگان خوش را وور کن از سر زہم عقل خیال اندیش را کہ وہای شوی در آتش میوز و خوش را داغ عین مہمست از پختہ بینی پیش را تیز تابی بود ترکان کا فشر کیش را</p>	

غزل ۳۴ از دیوان	حسرو اگر انگبین منو ہے از شکر لہیاں اول اندر کام شیرین کن زبان خویش را	غزۃ الکمال شاعر
-----------------	---	-----------------

<p>من بجا کز لہن آن بیت و بیداری سہما ہم شب در تب غم منیر غم باز لہن و حال کے غم منو پر م کہ خون و میوزم صبر تازی چہ باشد کہ در ان کا فرجوی باشد مسلانے و عامی دوستی از خون تو بسند اہل عشق و من از خون دل و نوسازم کہ ہم سید ہوسے او</p>	<p>کجا خستہ کیش میرند در سینہ حقربہا چہ سودا ہاست این بارے کہ با خود میرم سہما جو میری ارم جان خواہم برد ازین تہما چہ تین کز یا ہم ظیر وار ہر گوشہ یا رہما نخون نیرہ و شامی کہ بشیدم از ان لہما بود عشاق را آرسے بسی ز تیکو تہ مہما</p>	
--	--	--

غزل ۳۵ از دیوان	بنالہ آن تو اسنے سوز بیرون مہکتہ حسرو کہ جانہا پاسے کو بیان مجید بیرون ز قالیہا	تحفہ بصر شاعر
-----------------	--	---------------

<p>تا زکی که دید و ام آن رخ همچو لاله را تا چو سگان فغان کنند از خوش اهل فلک عقل نماید در سر صبر نماید در دلی سوخسته زشت اگر سوخته چمن گذر کند بوسته خود از تپید هی بالی خود حواله کن من بنظر راه خوشم وصل نه حد من بود دل خطا تبیض دوست بهوش خرد سپردست تو ز پیاله می خوری من همه خون که و میدم</p>	<p>سوزم و بر نیایم پیش تو آه و ناله را ساخت سه چهارده آن مده خرد و ساله را بر گل لاله کس چنین کز نهند گل لاله را در دل خود گمان کند شعله گرم لاله را ز شوت تست چایمن ز پی این حواله را حوصله بکس بدان که بخورد و نواله را چانت هنوز داوئی پاره مکن قباله را حق لبم میدی از لب خود پیاله را</p>
---	---

غزل ۳۶	دل که تسره تر بود هم بکیزارش آورد ناله خسروش حیان کاشش تیر لاله را	شعر
--------	---	-----

<p>یارب که دل چو آسته آن خود پرست را خون بخورد بسینه درون می رود بلاست ز بوانه بیان نکند زه لقبیله زانکه چایانه ز شست چو دلم از زلفت تو مخرام زین میله که بشهر از خراشت چندین چه عجزه میزنی از بهر شستم</p>	<p>کو دید روی خویش و ز ما برده هست را این می که راه میدید آن بت پرست را تعظیم کعبه کعبه بود بت پرست را چندین اگر چه میزنی آن زلف پرست را بر جانان یک قدم اهل نشست را صید تو ز بند نیست مکن زنج پرست را</p>
--	---

غزل ۴۴ دیوان	خسرو و چو جان باخت پیش تو مرد زین و بخون دیده متابست دست را	غزوه الکلیل شعر ۶
--------------	--	-------------------

ساقیا پیش جامه با محتای خویش را	روی ما بین دباوه رو نمای خویش را
---------------------------------	----------------------------------

<p>کبک رفتار کیے خیرام و پایر لاله ساسے وی شدی و رباع و گل ز بہر گروہ شاندت ہر طرف بہر مبارکباد نور و زسے بہار کبک کساری بروای لالہ بر تیغ کوہ</p>	<p>بی حنا کن بعل پای لالہ ساسی خوش را گر و صد پر کالہ و امان قبای خوش را میںرست گل کبک کردہ صبا ی خوش را گام حنچان زد کہ پر خون کرد پای خوش را</p>
--	--

<p>غزل ۳۴ از دیوان</p>	<p>یکم امر و زار چمن مارا بلبس را وہ تا ستائیم از تو پیام با صفای خوش را</p>	<p>بقیہ شعر ۹</p>
------------------------	--	-------------------

<p>طاقت دوری نماید عاشق و لنگ را گاہ خرامیدش یک نظرے ہر کہ دید بندہ بخواند کنون جز غزل نو خطان اشک من کو ز پشت دید کہ نالہ سپرخ خوش سپر اچتمت تنگ و منم و عیب دوش بیا وخت آہ جبگر سوز من با دل شکنت ہسبچ کرد و نیارم ہے در طلبت عاشقان گر قدم از سر کنند</p>	<p>واکمی کس نہ او آن سپر تنگ را پیش فرامش تکر و آن قد و آن رنگ را کاب و چشم شبست و افش و فرہنگ را گفت کہ ای خوش نوا تر کن این خچک را تا ز کجا میکشد این ہمہ نیرنگ را شد بہو ایلر سوخت مرغ شب آہنگ را گر چہ کہ از تیر آہ رخہ کنم سنگ را بیع نیرسد ناز منزل و فرہنگ را</p>
--	--

<p>غزل ۳۶ از دیوان</p>	<p>گر و جهان شہرہ شد قصہ خسرو و از انک عشق بصر ایتا و را ز دل تنگ را</p>	<p>تختہ شعر ۱۰</p>
------------------------	--	--------------------

<p>وقتے اندر سر کونے گذری بود مرا جان بجایست دل زندہ نیم من زیر اکہ مست گشتم کہ شبش دیدیم و در خواب نہونہ</p>	<p>و اندران کے منائے نظرے بود مرا ماتہ عمر جوان حسرت دگرے بود مرا بکہ صبح زمستی اثرے بود مرا</p>
---	--

<p>ہر گیسو خور و خوات و من ہما پیرہ خراب بہ ازین بودہم ازین پیش اگر تاج نبود بر من از دید و مرز بر گلا سنجے کہ بہ عمر بیج یا و کیرت ہی فتنہ کہ وہی ہدین شین خواہم ہی کہ نمازی کہیم پیش خیال نزد ہم پیش کہ یاد آئے و دیوانہ شوم</p>	<p>اسی تو خفا وقت کہ خوابی و شور سے بود مرا بازی از جفس قہرور کے قدر سے بود مرا لذت از عشق ہمین دور و سر بود مرا عاشق مہوختہ در بدر سے بود مرا لیکن اگر وہ بد امن جگر سے بود مرا آنکہ کہ گنگستان گذر سے بود مرا</p>
<p>غزل ۵۰ از دیوان</p>	<p>با سپان روز ہم از قصبہ خسرو و شینو کہ شب از بحر تو ما خوش سے بود مرا وسط الیومہ شہ</p>
<p>دیوانہ کرد زلف تو در یک نظر مرا سنگین دل تو سخت تر از سنگ مرمت گفتہ لب ترا کہ مرا عشوہ جہ چون من ترا درون دل خویش و دشمن</p>	<p>فریاد از ان دو سلسلہ تشنگ مرا کہ وہ غم است ببول از ان تشنگ مرا او خود نذا و عشوہ کسے را گر مرا آخرم و شندہ و اشہ در جگر مرا</p>
<p>غزل ۱۰۱ از دیوان</p>	<p>با خسرو ستا رہ صاحب ہر شب آخر شبے طغیے خسرو و سسر مرا غزۃ الکمان شہ</p>
<p>کہہ کشو و ندانم قیامتے تشنگ ترا چنین کہ چشم ترا خواب بہتہ میدارہ نیگہ از دور نہالی چشم تو سے بندگیا عمر ازین دیدہ بگرہ ان روشن چہ گویمت کہ دل تشنگ تو کرد ما نہ</p>	<p>کہ در کشید بر سر و لالہ رنگ ترا کہ باز دارہ ازین خواب چشم تشنگ ترا قوی بگوشہ فنا دست نام رنگ ترا کنون کہ دیدہ سپر ساختم خدنگ ترا اگر تو خوردہ بگرہ کے وہاں تشنگ ترا</p>

<p>که شمای تو از بس که هست بنگ آمیز نه آشتی تو و اندک نه جنگ ترا</p>	
<p>غزل ۵۲ از دیوان دو چشم حسرو ازین پس خیال آن خطا سبز کزین دو آینه نتوان زد و وزنگ ترا</p>	<p>بسیک اندر دل مرد بر دم هوای خویش را دشمنی دارم که جان قربانی او میکند عشق گنجد در دل تنگ و گنجد در جهان چاشنی در دودل آنکس که نشناسدش اشک طوفان ریز بر جبین و مسلم چه بود</p>
<p>شعلا افزونتر بر آید سوز داغ خویش را ز آنکه تیری در خور است این کافر بد خویش را دین سخن مردی که بید عقل دور اندیش را بر دل مجروح تو و بر هم شناسد خویش را شست نتوان چون بخت بران مردیش را</p>	<p>حسرو او دیده فرو نیده و مین روی صیب ز آنکه مرهم خوش نباشد دیده های رشیش را</p>
<p>غزل ۵۳ از دیوان تافتی و بجا دوی جان من خراب را چاشنی نمیکنی گشته این کباب را کباب بخت کرد تو خیر آفتاب را مقطر لب تو ام از لعلی یک جواب را</p>	<p>باز نداری ای سپهر غم تو نیمه خواب را از بی نقل ساقیم هست بر آتشم جگر از دید مشتری چرا دست نشوید آسمان بوسه بده که میرد آرزویشان بکشتنم</p>
<p>غزل ۵۴ از دیوان حسرو خسته را نکش ز آنکه ندانست بود او که ربا میکند خوی تو این شتاب را</p>	<p>لبیل نغمه ساز کن بلبیل شراب را بین که چه موسیقی خوش نقل بود کباب را سبز لبها طاسبزو ترا زین دقش آب را</p>
<p>وقت گلست نوش کن با ده چون کباب را ساند لاله بر زمان یاد نشا طاس و بد مغ چه در سر دو باشد با کشید در زمین</p>	

ہیست حیات شکرین کا خوشب شکر لبان
 چون سوال گویم ساقی مست صبح
 چند عقل دور و سر ماوہ سار ساقیا
 کرو سفید از سہوا تا بشتا تیرت را
 نے غلط کہ آفتاب و ج از ان گرفت تا
 غامہ حسرت از روش مست چنانکہ ہر زمان

ہر طے بوی می تلخ کنند خواب را
 بان قدسی چگونہ حاضر امین جواب را
 دور و ترا و سر مرا عقل شراب تاب را
 صبح بلند میشود چشم آفتاب را
 بوسہ زندیہ پیش شہ عاشقہ جناب را
 از رخ کبر مع او دور کند نقاب را

غزل ۵۵ از دیوان

رویت الباق

عزۃ الکمال شعر ۱۱

ای تمامی خواب من برو و چشم بخواب
 تا ب لفت بر سر آلودہ خون منست
 زلف مشکینت کند آفتاب بر آہوی صین
 گل چنان بی آب در دور خسارت کہ گد
 گر نقابی بر رخ رخشان کشی از تازکے
 خط تو تارستہ می بناید اندر زیر پوست
 مست گشتم زان شراب آلودہ کہما سنگ
 باز میگردد جہا ہم در سوال بوسہ
 روز من سالکیت بہتو زانکہ بہر ویدہ نشتا
 خواہم از زلف تو تاب آہم کہ بند جان کنم
 گرم و سرد و دیرین دل از خط و در خسارت تو

وی سر سر تاب من وہ زلف نیم تاب
 گر بخوابی رحمت تو ہم زلف را چندین متاب
 تا قدر خون لبت شد در باق از ان مشکین طلب
 خرمنے از گل سوزی قطرة ندر گل تاب
 روی تو سپید بود پنهان شود دور و نقاب
 چون خیالی سبزہ تو رستہ اندر زیر آب
 مست چون گشتم من از کر تکانہ و آن شراب
 یا گرفتہ میشود در لب ز شیرینے جواب
 نگر از رفتن بجایان دست با چندین شتاب
 زلف در بادی در آری چون توالن آرد و تاب
 نیمہ در سایہ اندونیمہ در آفت تاب

چشم تو در عین مستی سخ شکرگان بر گرفت

<p>غزل ۵۱ از دیوان انجوت بر خسته ز نازکش ناگمان بگرهت خواب بتبصره شعرا</p>	<p>غزل ۵۱ از دیوان</p>
<p>کشتن با شقان که دید خواب ترک با تیغ مست بود و خواب بگر زمان بر فلک ز چهره نقاب گرد آئینه بگری و در آب گوشه خلوت و شراب کیاب زمین موس چشم من نگردد خواب نشنوم کل مدحی که در آب تا کی بپند میدهند اصحاب</p>	<p>ماهر و یا بخون من مشاب چشم از خون من بر خست شد تا گل از شرم رویت آب شود مثل خود در جهان کجا بیند آرزو میکند در ایا تو این تمناست در رسم همه عمر هر که دعوی کند خوابان صبر در غم روی شاهدان ما را</p>
<p>غزل ۵۲ از دیوان ملامت کنسید خسرو را تمنه لفظ شعرا</p>	<p>غزل ۵۲ از دیوان قاتقو الله ما اولی الالباب</p>
<p>از من تار یک در طلعت روشن مشاب چون تو زلف هوا خوی کنی ای آفتاب که نشیند و نه راست بگره خواب گور من آباد کرد و خانه چشم خراب کام چه شیرین کند خورون علو خواب هستی تقیم کرد و نشد چو عینی شراب پس بودم تا زخم از تو ام این صیاب صبر نگردد و قرار غم ندان شراب</p>	<p>ای تو خورشید چرخ و در مرض دلعت و تاب چشمه خورشید را آب بنا شد مگر زلف تو که بیج هیچ بر سر مو که کزای بسته زلف تو کشت روی من دل سیاه چند بوبهم و خیال از لب تو جاشسته من ز خیالی است غم اگر ز خویش بر من در سوادیم کرد تو که خسته جان بقدری زخمی کشی و بظلمت کشته</p>

غزل ۵۰ از دیوان	دست نشوید ز دل خسرو اگر چه بی عشق ازین پاشختنت خون دل و شد آب	دست البیضاء شعری
شکایت را شد اگر چه سپید مور مرتب بگر شمع سر ابرو مکن از بهر چند انجم مکن ایچ دوست نصیحت که مکن سید و تیار منم و قامت شاہد پروا خواہ نمودن دل درویش نزار و تیر از تلخ سلاطین بحال منزلت خیر از خواب نزارم سخنی که نسبت آید که مبادا نشنود کسی اگر این سوخته گوید سخن بوس کنایه	کسی نیز نخواہم که کند سایہ بران لب کہ ز محراب تو بر شد لب لعل نعره یارب چو بود ز سبب با این نه توان گشت ز سبب تو در مسجد تو وزن والی رب یک فاعب بہی کان سپر آید سر ما و سم مرکب چہ درازست شیم وید کسی آرد چنین شب ز سپر برون دلہا ہر سو نیست بمراب مکنش صحبت کہ هست این سخن گفتش اثرت	
غزل ۵۱ از دیوان	کہ بود خسرو وید برکہ وید بر تو ایستے بیر کنگرہ زلفت ہر زمان مغرب	غزۃ الکمال شعری
اے ترا بہر دیدہ من جاے خواب شب کہ خوابیم نیست بہر دیدہ منت چشم آسمان با خیال روے تو زان لب میگون کہ ہوش از من بہر بالہیت دارم سوا لے چون کشم ست گشتم تیکہ خوردم خون دل کل شد از عکس رخت در چشم من	دیدہ بخوابیم از تو جاے آب چند سازم خویش را بعد از خواب نیز از دست وئے آفتاب تو نہ ہمیکہ ہم جوہر آتش کباب تنگ می آید وہانت ورجواب چون نگر دمست با چندین شراب آتش دل سازم زان گل گلاب	

بست خورشید قیامت زو	خط مشکین دفتر یوم الحساب
عزل ۶۰ از دیوان	زان قیامت عالمی در زینت است بیده خسرو تا قیامت در عذاب

روایت السار

بیار آمد و گلها می بوستان تشکفت یدان معفت که گل از با و تشکفت بچمن ببرده پرس که آیش جو آب در غلطید گل از شراب بد انسان که تشکفت در جام بتاس تبرس شدم می نمنند بر لاله زیک که غنچه زوم بسته از صبا دم زو چنانکه گل نترس مصطفی تشکفت بنجاک	بخوشدلی و طرب بوی اوستان تشکفت زیاده باوه کشتا نر ایهارد جان تشکفت ترمی چو عارض خوبان لستان تشکفت بکوی دوست گل از خون عاشقان تشکفت که همچو شعله آتش بوستان تشکفت دریوان بست بختید و در زبان تشکفت زخم ز سوزن خاک و بیان تشکفت
--	---

عزل ۶۱ از دیوان	سیم مشک چنانکه کشید چو خسرو را زیاد و بدعت تو غنچه در دیوان تشکفت
-----------------	--

کس حیات من که نم از من دریغ داشت من هر شبی شسته ز بخرش بروز غم اگر چه بوی او شدی زنده پیش ازین گشتم ز فرق تا بقدم حلقه چون رکاب بر دیگران نوشتی بے نام و فا من در بر غم زدم آتش ز دو آه	خاک برش شدم قدم از من دریغ داشت او پرستی بر وز غم از من دریغ داشت آن نیز ناب و بیدم از من دریغ داشت وان سوار من قدم از من دریغ داشت بر خاشیه سلام هم از من دریغ داشت او و دو و هر کلم از من دریغ داشت
--	--

<p>صد دوست پیش گشته زمین نیز در دستم کاغذ مگر نماند که آنجا خداست ترس کردند اگر وفا کم و اگر بیش دوستان</p>	<p>آنچه پیش گشته زمین نیز در دست از لوت قمارت کت نم از زمین در دست از هر چه هست پیش و سر از زمین در دست</p>
---	---

<p>غزل ۶۲ از دیوان</p>	<p>خسرو چو بپند کند صبر را که بیاید موی ز زلف خم خم نم از زمین در دست</p>
------------------------	--

<p>ای ترک کمان ابرو من گشته ابرویت گفته که بدین سو با عنناک چه میکرد وقتی بلفیل که بنواز و سرم آخسر سجد بر دم خدین آخر چه نداشت این شبها هم کس خفته خرم که ز بنوا بے که نام گلے گیرم که یاد گلستانے بوی گل ازین پیشم در باغ نمودی راه پیش تو بوی است سوزنده چو هندویم</p>	<p>ملک همه هندو چین بدیم سبکی کویت آواره حلی دارم در حلقه کسویت تا چند بر زخمی حسرت خرم از کویت رویم سو قبله دل جانب ابرویت احسانه دل گویم در پیش سگ کویت ز نیگونه در اندازم هر جا سخن از دویت با وی بوزید از تو گره شد هم از دویت بر آینه زردنگه خاکستر هندویت</p>
--	--

<p>غزل ۶۳ از دیوان</p>	<p>سرور خرم چو گانت را نیست بدین خسرو آن سخت اگر کار و سرور خرم باز دویت</p>
------------------------	---

<p>شب شب مانور ز قصاب و کرداشت دل هیچ بشیر نی جان میل نمیکرد بیگام شو خلق بجز آب و دل بین قویان شدم در خون شوم وای که آن چشم</p>	<p>وز گریه شادی تره ام کاب کرداشت سکیس کس آلائش طابت کرداشت ز ابروی تری روی بجز آب و کرداشت بر جان من از هر تره قصاب و کرداشت</p>
---	--

<p>تا اندر متاب سگان وین سنگ ببرد کشته بنگرست و نغمه تپا پیش جان شوه ذوق ایدی و اویدل ترا که تو صد گره سخت بد بستگی من</p>	<p>فریاد که فریاد از متاب و گرد داشت جان از سکر کت اعلیم خواب و گرد داشت هر غمزه او تا وک پر تاب و گرد داشت ز نفس که بهر شو شگن و تاب گرد داشت</p>
---	---

غزل ۳۴ از دیوان	فی داشت خیر از خود و فی از می و مجلس خسرو که خرابی ز منی ناب و گرد داشت	بنیاد شوه
-----------------	--	-----------

<p>ایدل غمین سباش که جانان رسیدت ای گلستان جز سر برگ تانہ کن ای آب دیده غمخیزی کرد کن گسر پروانه و او پیش روم بهر خوشترن در ره بساط نعل ز خون جگر کشته جانے که از دست ارق رها کرد خا در با خویش منیروم که فراق از زمین بود</p>	<p>در کام تشنه چشمه جوان رسیدنی است کان مرغ آشیان لنگستان رسیدنی است کان بادشاه در ره ویران رسیدنی است کان شمع دیده و شب بزم رسیدنی است کان نازنین چو سر و نمان رسیدنی است باز آورید کار و جان رسیدنی است تیر طایب چه فراوان رسیدنی است</p>
--	---

غزل ۶۵ از دیوان	کا در وقت شروه ز لعلش که غم مخور خسرو که کام درین جندان رسیدنی است	تخت و لعل شوه
-----------------	---	---------------

<p>ای کبلی خاک در دست بودید من لعل نیست روزی اندر کوی تو دینی قیامت خود است رخ بر پیشی چون حدیث حسن آید جانان اگر گناه هم هست اندر دیت نظر معذ و وار</p>	<p>گر مثل جان میرد ترک تو ام معذور نیست ز لکه آلود و مستدان کم ز نفع غمور نیست کل صید پرده و از بوی خود مستور نیست کین کتہ با جان و روان تیر خیزد و دور نیست</p>
---	---

<p>بهر پریشش آمدی زویدیت جان میرو در شب تاریک بجز آنم لب بر شد روزگار دل سلطان حیا را قطع غم شد چون کتم گریه گر شکر کشد ناله و بل کوبیده بود</p>	<p>کشتن بست این جانم بر سیدین بجز نیست جوان توان کردن که شمع نجات از نور نیست شمع جایت از دیوان خسرو و منشور نیست چون هزار امید بر یک کلام دل منصور نیست</p>
---	---

غزل ۶۶ از دیوان

ای حیا را بصورت میکشی در دل و لیک
صبر خسرو را رقم بر دفتر شایر نیست

وسلامه شوره

<p>آفت دین سلطانی جز آن عیار نیست ما و عشق یار اگر در قیله گریه بشکده یک قدم بر جان خود نه یک قدم در کوی دوست بر تن شیرین نظر هم هست باز از نازکی در جهان نفس عاشق را کم از غازی بدان اسکی بر همین پاره رو که ده سلام را</p>	<p>کشته خون سلیمان جز آن خونخواه نیست عاشقان دست با کفر و ایمان کار نیست زین کوه تر بر روان عشق را رفاه نیست بر دل فرهاد کوه بستون هم با نیست گاه سر بازی مقامی کمتر از عیار نیست با چون گمراه را در پیش است هم با نیست</p>
---	--

غزل ۶۷ از دیوان

چند گویندم بر روزگار بند این است
در تن خسرو که امین گ که آن زمار نیست

غزه الکمال شوره

<p>از آنکس که دل من بسوی یار نیست مگر تو خود کنی این لطف ورنه میدانم مرا بستی سعد و زوارا سے ہمشمار چو لاله عام پر از خون چو گل گریبان چاک هزار بار بکفیم اسے دل بد خوئے</p>	<p>رہے دراز کہ شبهای انتظار نیست کہ آن حیا نہ در خورد روزگار نیست کہ این زمام نہ در دست اختیار نیست زبے شکفتہ کہ مهال تو مبارک نیست کہ عشق زبے بانیکو ان نہ کار نیست</p>
--	--

نشان خاک ستم گشته است در ره عشق	هر آن غبار که دروا من نگار خست
---------------------------------	--------------------------------

غزل ۳۸ از دیوان	بسیخ بر دل خسرو حق چنانکه از او خداش خیر و با و آنکه حق گذار خست	بقیة ششم
-----------------	---	----------

ای خوش آنوقت که ما را دل پیغم بودست ز دست عدلیش و طرب جمله برفت از کامم دل ندارم نم جانان ز چه تو اتم خورد دوش من بودم و تنهایی دور مجلس بود کس چه و اندک چه رفت از غم تو برین دوش صبر را داده ام آواز تو طاقت رسید دیده ام خوب با کسی که یک چو تو کم و بیم عینت جانی و یک روز و عمر سپردا می	خاطر از دوسوه عشق فراموش بودست خوشترم گوی که بپوسته همین غم بودست پیش ازین کوی غم می بود ولی هم بودست نقل ما دیومی اشک ما دم بودست ز شب تیر و خبر بر من که محرم بودست بوم نزد گوی از آن جانت عالم بودست عشق بودست مرا لیک چنین کم بودست زندگانیم که بودست همانم بودست
--	--

غزل ۳۹ از دیوان	یکسای شربت غم پیش که سسکین خسرو خدا شب از کوه سپهر تو در هم بودست	غزله هفتم
-----------------	--	-----------

ای غمزه آن که شیر جفا در گمان تست بنمای رخ که شاد بر آید ز دیدنت بیا تا بیا و او که داعم شکست باو و اعلیست از شراره آس که مگر زان نیز نم که برود این انگشتری نهم گفتم پیش که با ز هم ناوک مژه	آهسته زن که گردن ما در عمان تست روزی دوسه که غمزه در میان تست آن گینونی که بر سر روان تست خال سیه که بر رخ چون از جوان تست شهادتین خیال بزم کین و بان تست بنمود آنکه این همه از بهر جان تست
--	--

غزل ۴۰ از دیوان تختہ ہفت شعرہ	فریاد خسرو از بشتوی کو بے خویش رنجہ مشکو کہ فاختہ بوستان تست	
جانم اسیر سلسلہ مشک ای تست بہر نجات عشق و وہی ہو عا می تست مسکین کسکے شنیدہ و تیلہ سے تست ایک سر سے کہ مطلقے زریا می تست خواہی بخش و خواہ بخشے را از می تست این ایرتہ تست کہ اندر ہوا می تست اسے سیر باز کرو کہ اینجا نہ جا می تست مارا بخش کہ آب حیات آتشی تست		ای آرزوی دیدہ و لم در ہوا می تست ہستند دروغا سے رہی حلقہ زمان کہ عشوہ گزشتہ گئے خشم و گاہ ناز تا چند تیج برکشے و سر طلب کئے ما جان خدا سے بخش تسلیم کر وہ ایم گفتے کہ اگر گشت فلاںے ز آب چشم دل وقت و سینہ نیز تھی شد ز جان ہنوز ای خط سیر بر لب جان غصہ تو سے

غزل ۴۱ از دیوان نچہ اکمال شعرہ	ای قرص آفتاب کہ دوری زدو تست ما آنرے بے خویش کہ خشم و گداسے تست	
از رنگ شکستہ گلخان سپاہ است آن بیزہ کہ کہی شد سپاہ است از توی پر آب کشتہ چاہ است بیشم چند دور گاہ کا بہ است زد دیدہ جو بینگرم جا بہ است یرون نوان چسبین زرا بہ است	اسے خواندہ بہان چین شا بہ است دو بیت بر آفتاب جان سوز شد و ز سخت ہزار جان غمہ برق ہر لحظہ جرات ست در میان وز دم لظنہ از دور دیدہ خویش شد گریہ ام الہیہ پاسے گہر ت	گر خونریز سے ز صدمہ چو خسرو

غزل ۷۲ از دیوان	رخساره پس است عذر خواه است	بقیه نقیه شعر
<p>آنکه دلم شیفته روی اوست چه که رخ از خلق بپوشد از آنکه دوش گنجشتم که دایمیت هست هستی من رفت و خیالش بماند عاشقم از گریه کنم عیب نیست ترک جهان خواهم با فوسل باریه</p>	<p>شیفته تر میکنم آنچه ز دوست دیده بد آفت روی نکوست گفت که بسیار درین گفتگوست اینکه تو بینی نه منم بلکه اوست آب که بر روی منست آبروست کار جهان بین که چها آرزوست</p>	
غزل ۷۳ از دیوان	خسرو ازینگونه که در خود دلم است عاقبتش در طلب حبه حبه است	وسط المیوة شعر ۹
<p>نپند جانم زخم سلسله موی کسی است شب غم چون گذرانم من تنها مانده از کجا آمدی ای یاد که دیوانه شدم پند خود بیده ضلح مکن ای صاحب پند دل من دور رفت است نکو میدانم بو که زمان گم شده خویش نشانی با هم از دل دیده جان هر که دهم راضی نیست گر تو متکر شوی ای دوست بدان هر کس</p>	<p>زخم تریم ز کمانخانه ابروی کسی است ای خوش آن ندل شده کش کیه بهلوی کسی است بوی گل نیست که می آیدم این لوتی کسی است که توانم هست اثر ز آنکه دلم سوی کسی است باز جوید همین جا که در موی کسی است روزها گشتم و هر جا که سر کوی کسی است یارب این ترک حفا پیشه چه بدجوی کسی است کین بلای منم از زنگس جانجوی کسی است</p>	
غزل ۷۴ از دیوان	همه بجهیر و کبر است زکات حسنت آخر این خسرو بیچاره دعاگوی کسی است	وسط المیوة شعر ۹

<p>بدان نهان که هستیست بی فراوانت می که چاک بدامان مانم افکنده است کسیکه جان سیریک نظاره خوابید و او نیز دست و لم بازگونه کن که در و مگر که از زحمت چند دل بجا و افتاد در دست در جگر سوخته کشم هر چند</p>	<p>جفا بکن که بران کرده نیست تاوانت همان مهیبت که طالع شد از گریبان را باش کن که نگه میکند فراوانت کنی نظاره که چندست و اغ سبانت که تالیب است پر از جان چه زخمت که سیر بزنگ ساخته است بزوانت</p>
--	---

غزل ۵، از دیوان	<p>بیم خنده چو صد جان بی چو خسر در بیم جان چه گو آن و او مرد و زندانت</p>	غزوه الکمال شعر
-----------------	--	-----------------

<p>بے شایه زیبا تا شانتوان رفت و سے رفت سو باغ ندهت عنتم ما سحر او چمن پلومن هست لیسے لیک گفته که ز گویت بروم تا بر هم جان پیست که در پیش لبیت مرده بانم ای قافلہ در بادیه ام پای فرودماند</p>	<p>بے سرو تو مانند لعل بر انتوان رفت آن نیز زندانت که بی مان توان رفت همه تو شوی دوست که تنها توان رفت گفتن توان جانم مان توان رفت ساز نیست از پیش میسای توان رفت بگذر تو در آن کعبه بین پان توان رفت</p>
---	--

غزل ۶، از دیوان	<p>خسر و پس ازین نه سب جور شد پرستی مومن شده در قلم ترسان توان رفت</p>	بقیه نغزیه شعر
-----------------	---	----------------

<p>بجای کسی کو بغم خوش سیران ز نیست در یافت کسی کول بخدا اثر و وق همچون مکر زده همه با کوفتگی ساخت</p>	<p>کز دیده و دل در پی ایشان مکران نیست تا ز نیست راند نشسته ساد و سیران نیست آن یاب که پالسته زرین مکران ز نیست</p>
--	---